

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **M. V.**, st. příslušnost Ukrajina, t. č. bytem: PoS Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov-Dolní Suchá, právně zastoupená JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Moravská Ostrava, Přívozská 703/10, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2009 č.j. OAM-125/VL-18-08-2009, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného **s e** pro vady řízení **z r u š u j e** a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. České republice **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. **Odměna** advokátky JUDr. Jarmily Lipnické-Pešlové **se určuje částkou 15.400,-Kč**, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60- ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7.3.2009 č.j. OAM-125/VL-18-08-2009 žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zák. č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu nebo, že jí hrozí vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona. Naopak žalobkyně se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany snažila vyhnout návratu na Ukrajinu, protože se obávala dalšího možného jednání manžela, který ji neustále obtěžoval. Tímto krokem si žalobkyně také chtěla legalizovat pobyt na území České republiky, aby zde mohla i nadále pobývat společně se synem.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včasnou žalobu, ve které vytýkala žalovanému porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a také porušení ust. § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Žalobkyně má za to, že nebyly naplněny zákonné důvody pro zamítnutí její žádosti jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) citovaného zákona. Naopak se domnívala, že uvedla okolnosti odůvodňující posouzení její žádosti pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona, neboť má za to, že patří do sociální skupiny žen vystavených domácím násilím a že tím splňuje podmínku uvedenou v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle žalobkyně se žalovaný řádně nevypořádal s jejím vyjádřením týkajícím se zacházení ze strany manžela, jemuž by byla na Ukrajině vystavena. Přestože uvedla v průběhu správního řízení skutečnosti nasvědčující aplikaci ustanovení zákona o azylu o doplňkové mezinárodní ochraně, žalovaný si nezajistil žádné podklady ohledně okolnosti odůvodňujících použití ust. § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Žalovaný nesprávně vyloučil soukromé osoby z okruhu původců pronásledování či vážné újmy a v této souvislosti žalobkyně poukázala na ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu a směrnici Rady 2004/83/ES – tzv. kvalifikační směrnice. Žalovaný vůbec nezkoumal schopnost a ochotu ukrajinských státních orgánů poskytnout žalobkyni ochranu před pronásledováním či vážnou újmu. Navrhovala proto, aby krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15.4.2009 popřel oprávněnost žaloby a odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a

výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný při hodnocení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělení poskytnutých v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na dodržení všech práv garantovaných mu právním řádem ČR. V této souvislosti je zřejmé, že skutečnosti uváděné žalobkyní nevykazují azylově relevantní důvody. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, a proto žalovaný navrhl soudu zamítnout žalobu v plném rozsahu.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.3.2009 č.j. OAM-125/VL-18-08-2009, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, dodatečně předloženými zprávami týkajícími se země původu žalobkyně, a to zprávami Ministerstva zahraničí USA ze dne 11.3.2010 a 24.5.2012 o dodržování lidských práv na Ukrajině, informací MZV č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012 a č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010. Kromě toho krajský soud vycházel z údajů získaných z internetových stránek o dosavadním nejnovějším vývoji událostí na Ukrajině (<http://www.euractiv.cz/vnejsi-vztahy/link-dossier/vyvoj-aktualniho-deni-na-ukrajine-00...>) a poté dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně je důvodná. Při řízení a rozhodování o žalobě žalobkyně vycházel krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s. a žalobu přezkoumal v rozsahu vznesených žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného krajský soud vzal za prokázáno, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany učiněné formou pohovoru 24.2.2009 odpověděla na otázku, z jakých důvodů opustila svou vlast, že odjela z Ukrajiny 24.12.2005 pro potíže s manželem, který jí bil a obtěžoval a se kterým se dlouho nemohla rozvést. Jednou na ni vytáhl služební zbraň, kterou na ni namířil, nakonec si to rozmyslel a vystřelil vedle ní. Její manžel pracoval ve městě Chodorov a byl policistou. Situace soužití s ním se nezměnila ani poté co v roce 1999 žalobkyně odjela do Itálie. Poté, kdy na ni vytáhl zbraň, obrátila se žalobkyně na policii, tam odpověď nedostala, a proto šla na okresní oddělení, kde ji poslali na oddělení, v němž pracoval manžel. Nikdo nic nešetřil a manžel ji začal poté více bít. V únoru 2002 odešla od něj k rodičům i s dětmi. Byla nucena žádat o alimenty a důsledkem toho jí dělal manžel peklo v práci a řekli jí, že ji nechá umístit třeba do blázince. Vyhrožoval telefonicky i jejím rodičům a dětem. Žalobkyně se obrátila k poslanci okresu Chodorov, který napsal článek do novin, avšak starosta města začal podporovat jejího manžela. Kvůli tomuto článku v novinách nebyl znovu zvolen starostou a poté jí vyhrožoval jak manžel, tak i policie. Poté na ni vyvíjeli nátlak, aby řekla, že jí manžel nevyhrožuje a že jí starosta pomohl. Pokud to udělá, pak ji nechají na pokoji, v opačném případě ji budou obtěžovat.

Starší syn se jí zastal, byl zbit a utrpěl otřes mozku. Její mladší syn s manželkou odjeli do České republiky a žalobkyně v roce 2005 odjela vlakem přes Slovensko za nimi. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobkyně dne 24.2.2009 uvedla, že žádá o azyl, protože jí hrozí nebezpečí smrti ze strany manžela a ukrajinské policie. Z obsahu správního spisu dále krajský soud zjistil, že dne 5.3.2009 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru vyplývají stejné důvody žádosti žalobkyně jako shora uvedené. Z protokolu mimo jiné vyplývá, že žalobkyně se obracela se žádostí o pomoc na policejní orgány poprvé před rozvodem manželství a podruhé po tomto rozvodu, kdy manžel napadl fyzicky i staršího syna. Policisté situaci nijak neřešili, zřejmě si mysleli, že není normální, že by manžel mohl takto napadnout syna. Se žádostí o pomoc na jiné kompetentní orgány se neobrátila proto, že by se její žádost stejně vrátila na oddělení. Žádné podobné problémy se státními orgány Ukrajiny neměla.

Z potvrzení o rozvodu manželství ze dne 11.9.2009 vystaveného Matričním úřadem Žydačtské Okresní justiční správy Lvovské oblasti krajský soud zjistil, že manželství žalobkyně bylo rozvedeno. Ze sdělení M. K. ze dne 12.12.2012 bylo zjištěno, že zná žalobkyni, jakožto kamarádku své matky. Žalobkyně k nim často chodila na návštěvu a několikrát slyšela, jak si stěžovala na chování svého manžela, který jí ubližoval slovně i fyzicky a několikrát viděla následky fyzického útoku. Žalobkyně si nikdy nemohla stěžovat na policii, jelikož její manžel byl zaměstnán jako policista a jí nikdo nechtěl věřit. Po rozvodu manželství se jeho chování ještě zhoršilo, pronásledoval ji a znovu často fyzicky i psychicky týral. Vyhrožoval jí, že za ostudu, kterou mu udělala rozvodem, ji nechá zavřít do ústavu pro psychicky nemocné nebo ji rovnou zabije. Ze sdělení M. V. ze dne 11.12.2012 dále krajský soud zjistil, že žalobkyně je jeho matka. Potvrzuje, že od jeho dětství doma panovaly neutěšené rodinné poměry, otec žalobkyni urážel a bil a na denním pořádku byly hádky jím vyvolávané. Pamatuje si, že matka od něj neměla odvahu odejít, protože pracoval jako policista a neustále jí vyhrožoval, že pokud odejde nebo požádá o rozvod, nechá ji zavřít do blázince, příp. ji zabije. Teprve když s bratrem vyrostli, žalobkyně dostala odvahu a utekla, požádala o rozvod a situace se tím ještě více zhoršila. Přestože žalobkyně jeho otci nechala všechnu majetek, včetně rodinného domku, neustále ji vyhrožoval, a proto se ze strachu rozhodla odjet do České republiky.

Ze zprávy MZ USA ze dne 11.3.2010 pojednávající o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 krajský soud zjistil, že v oddílu 6 této zprávy se pojednává o domácím násilí páchaném na ženách, které nadále představovalo závažný problém. Zneužívání partnerem je sice nezákonné, nicméně je obvyklým jevem. Podle tvrzení členů organizací bojujících za práva žen zůstal procentuální počet žen vystavených fyzickému násilí nebo psychickému vydírání doma vysoký. Doněcký

regionální svaz podnikatelek a odborných pracovníků uvádí, že v důsledku domácího násilí je nutné každým rokem zajistit 100.000 dnů péče s hospitalizací v nemocničních zařízeních, 30.000 ošetření na traumatologických odděleních a 40.000 návštěv lékařů. Až 40% volání na policejní stanice souvisí se stížnostmi na domácí násilí. Zpráva dále uvádí, že dne 1. ledna nabyl účinnosti nový zákon, který umožňuje uložit za trestný čin související s domácím násilím správní vazbu v délce do 5 dnů.

Z informace MZV č.j. 113285/2012-LPTP krajský soud zjistil, že na Ukrajině lze reálně podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci. Je však otázkou, jak velká je šance, že taková stížnost bude projednána v přijatelné době a ve své podstatě. Zkušenost nevládních organizací v tomto směru nedává důvod k optimismu, i když tato skutečnost není jen negativní. V souladu s trestním řízením lze na Ukrajině podat stížnost na činnost policejních (vyšetřujících) orgánů nebo konkrétního vyšetřovatele u soudu nebo u prokuratury. Mimo trestní řízení lze podat stížnost na činnost nebo nečinnost orgánu nebo konkrétní úřední osoby u soudu, a to v souladu se zákoníkem o administrativním řízení. Na činnost pracovníků ministerstva vnitra, která nese známky protiprávní činnosti, lze podat stížnost na Správu vlastní bezpečnosti Ministerstva vnitra Ukrajiny. Jedná se o řízení v rámci ministerstva, které může být teoreticky učiněno obviněním konkrétního pracovníka vnitra, nicméně podle zkušeností nevládních organizací z praxe žádná takto podaná stížnost nebyla vyřízena kladně, i když bylo evidentní pochybení pracovníka ministerstva vnitra. Informace o možnosti podání uvedených stížností končí tím, že právní možnost podat stížnost existuje, avšak v praxi je velmi malá šance, že taková stížnost bude mít úspěch.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo

podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 14a téhož zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu v platném znění.

V projednávané věci zamítl žalovaný svým rozhodnutím žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou a své rozhodnutí odůvodnil tak, že „z výpovědi jmenované nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být na Ukrajině vystavena pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných, protože se jednalo o konání soukromé osoby, jejíž jednání bylo zcela zjevně motivováno špatnými charakterovými vlastnostmi, nadměrným požíváním alkoholu a snahou se jí pomstít za rozvod manželství. Jmenovaná rovněž uvedla, že žádostí o mezinárodní ochranu si chce legalizovat pobyt v ČR, aby zde mohla i nadále žít, pracovat a dokončit studia“. Na uvedená zjištění pak žalovaný aplikoval výše citované zákonné ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Z žádného listinného důkazu ani z výpovědi žalobkyně však krajský soud nezjistil, že by žalobkyně sama uvedla, že žádost o mezinárodní ochranu podala s cílem legalizace pobytu v ČR či dokonce zde nadále žít, pracovat a dokončit studia. Žalobkyně uváděla v průběhu správního řízení i po celou dobu řízení o její žalobě důvod jediný a tím byly obavy z jednání jejího bývalého manžela. Jestliže k tomu žalovaný

v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl jenom to, že se jednalo o konání soukromé osoby se špatnými charakterovými vlastnostmi, nadměrným požíváním alkoholu a snahou se žalobkyni pomstít za rozvod manželství, pak je nutno dát za pravdu žalobkyni v tom, že zcela opomenul ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu, v jehož větě druhé je uvedeno, že za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob, pokud je lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Jak ze žádosti žalobkyně, tak i z pohovoru zaměřeného právě na důvody její žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že se obracela a to opakovaně na policejní orgány Ukrajiny v místě svého bydliště, avšak zcela bezvýsledně. Tuto část výpovědi žalovaný vůbec v odůvodnění napadeného rozhodnutí nehodnotil a je tedy i žalobní námitka, že vůbec nezkoumal schopnost a ochotu ukrajinských státních orgánů jí poskytnout pomoc před pronásledováním či vážnou újmou důvodná. K tomu krajský soud odkazuje na shora citovanou zprávu MZ USA ze dne 11.3.2010 pojednávající o problému domácího násilí spáchaného na ženách, který je a byl na Ukrajině problémem přetrvávajícím a tedy nepochybně existoval i v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pochybnosti o možnosti spoléhat se na pomoc ukrajinských policejních orgánů (a podle údajů žalobkyně její bývalý manžel byl sám příslušníkem jednoho z nich) a domoci se nápravy v jejich nečinnosti vyvolávají i informace MZV ze dne 19.9.2012, podle které sice existuje možnost podání stížnosti na postup příslušníků policejních orgánů, je ovšem otázkou jak velká je šance jejich projednání a tedy i otázkou efektu takové stížnosti. Byť je tato zpráva z roku 2012, lze těžko pochybovat o tom, že situace v tomto směru byla jiná v době vydání rozhodnutí žalovaného a že tato situace je příznivější v dnešní době, jak bude poukázáno dále.

Z uvedeného je tedy nepochybná důvodnost námitky, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzením žalobkyně, že byla v zemi původu pronásledována ve smyslu ust. § 2 odst. 8 věty druhé zákona o azylu. V souvislosti s tím se žalovaný také nevypořádal s hodnocením, zda jde o pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy k tomu žalobkyně v žalobě uvedla, že je součástí sociální skupiny – žen vystavených domácímu násilí ve smyslu tohoto zákonného ustanovení.

V průběhu tohoto řízení žalobkyně také opakovala žalobní námitku ohledně neudělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. V tomto směru žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí toliko uvedl, že „jmenovaná v průběhu řízení dále neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by jí v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu“. Žalovaný k tomu dodal, že žalobkyně sama potvrdila, že neměla nikdy žádné problémy se státními orgány Ukrajiny, že

vycestovala zdárně na své doklady a že tudíž není předpoklad, že by se po návratu stala terčem jejich pozornosti. Krajský soud si je vědom toho, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 7.3.2009 a je si také vědom dlouhého trvání tohoto přezkumného soudního řízení, kdy jeho předchozí dvě rozhodnutí byla ke kasačním stížnostem zrušena. S ohledem na to se samozřejmě žalovaný nemohl a neměl v době svého rozhodování podrobněji zabývat politickou situací země původu žalobkyně. Nicméně judikatura (viz např. rozsudek NSS ze dne 17.3.2008 č.j. 5Azs 50/2007-87) zaujala stanovisko, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany je určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. Ze samotného článku 33 Ženevské úmluvy plyne, že dokazování a posuzování situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a dalším faktům je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové mezinárodní ochraně rozhodnuto, tzn. se zřetelem k poměrům v zemi jeho původu v současnosti a nikoliv k tomu, jaké poměry byly v minulosti, tedy v době rozhodování žalovaného o jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Z uvedeného plyne, že se žalovaný v dalším průběhu řízení bude muset zabývat otázkou vývoje posledních událostí na Ukrajině od listopadu 2013, které souvisely s přípravami asociační dohody s Evropskou Unii, s vnitřními nepokoji spojenými s krymskou krizí a také se snahami o připojení dalších částí Ukrajiny k Ruské federaci. Z této situace vyslovila žalobkyně při jednání krajského soudu obavy v případě nuceného návratu do země původu. O vývoji poslední situace Ukrajiny svědčí mimo jiné i shora citované zdroje informací uvedených na internetových stránkách, jakož i každodenní zpravodajství ve sdělovacích prostředcích. Proto v této věci i v otázce neudělení doplňkové ochrany shledal krajský soud žalobní námitku důvodnou.

Krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil podle odst. 4 téhož ustanovení k dalšímu řízení. Žalovaný znovu o nároku rozhodne, přičemž při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu dle § 78 odst. 5 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť oba účastníci se tohoto práva výslovně vzdali.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly na tlumočném, když tyto náklady podle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. hradí stát.

Odměna zástupkyni žalobkyně advokátce JUDr. Jarmile Lipnické Pešlové byla stanovena za pět úkonů právní služby á 2.100,- Kč a jeden úkon právní pomoci á

3.100,- Kč a 6x režijních paušálů v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. celkem ve výši 15.400,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 10. dubna 2014

JUDr. Petr Indráček

Samosoudce